

Nr 894

Av herr **Hedlund m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 125, angående vissa frågor rörande jordbrukets och trädgårdsnäringens rationalisering, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 746 i Första kammaren)

Rationaliseringsverksamheten inom jordbruket har under senare år blivit allt intensivare. Det statliga ekonomiska stöd till verksamheten som beslutats för innevarande budgetår har visat sig otillräckligt för den omfattning som rationaliseringsverksamheten nu har. Likaså är det tydligt att de medelsresurser, som i årets statsverksproposition förordats för nästkommande budgetår, är alltför knappt tilltagna. Förhållandet har tidigare vid årets riksdag påtalats i en enkel fråga till jordbruksministern. Vid de överläggningar som för kort tid sedan ägde rum mellan regeringen och representanter för RLF och Sveriges lantbruksförbund kunde överenskommelse träffas om att resurserna för jordbrukets rationalisering skulle förstärkas ytterligare med 12 milj. kronor för innevarande budgetår och med 40 milj. kronor för nästa budgetår. I den föreliggande propositionen nr 125 framlägges förslag i överensstämmelse härmed.

I sammanhanget föreslås även vissa ändrade bestämmelser för kreditstödet till jordbrukets och trädgårdsnäringens rationalisering. I vissa avseenden är förslagen i propositionen ägnade att främja en effektivisering av rationaliseringsverksamheten. På väsentliga punkter är dock förslagen enligt vår mening, såsom vi redovisar i det följande, antingen otillräckliga för den önskvärda effektiviteten eller olämpliga för den pågående rationaliseringen.

A. Jordbrukets rationalisering

I propositionen föreslås på grundval av lantbruksstyrelsens promemoria i ämnet i första hand ändrade bestämmelser rörande stödgivningen till förvärv och drift av jordbruksföretag. Ändamålet skall enligt propositionen vara att underlätta för lantbrukare med otillräckligt eget kapital att förvärva eller arrendera jordbruk. Någon särskild social inriktning av stödgivningen anses ej längre motiverad. Benämningen jordbruksegnahem skall ej användas i fortsättningen. De nya lånen för förvärv av jordbruksfastighet skall betecknas jordförvärvslån, medan lånen för driftinventarier även i fortsättningen skall benämnas driftlån.

Statlig lånegaranti för jordförvärvslån skall enligt propositionen kunna

beviljas upp till hela belåningsvärdet för brukningsenheten, i likhet med vad som nu gäller för jordbruksegnahemslånen. En värdefull nyhet är att sådan lånegaranti skall kunna övertas av ny ägare som förvärvat brukningsenheten såsom tillskottsjord. I fråga om driftlånen föreslås vissa utvidgningar, nämligen att lånegaranti för sådana lån skall kunna beviljas, förutom vid förvärv av tillskottsjord till fastighet som lånesökanden äger, vid arrende av tillskottsjord till ägd fastighet samt vid förvärv eller arrende av tillskottsjord till arrenderad brukningsenhet. Vidare skall garanti kunna beviljas för nytt driftlån, avsett att komplettera tidigare innehåft, ännu ej slutamorterat lån. I samband härmed föreslås vissa jämkningar rörande stödet till jordbrukets yttre och inre rationalisering. Garanti skall sålunda kunna beviljas för lån till inköp av mark avsedd att sambrukas med arrenderad brukningsenhet. Vidare skall ekonomiskt stöd kunna lämnas till investeringar i byggnader och andra anläggningar som skall betjäna både ägd och arrenderad mark.

De förbättringar och utvidgningar av rationaliseringsstödet som möjliggöres genom de ovannämnda förslagen skall givetvis hälsas med tillfredsställelse.

Ändamålet med stödverksamheten

Enligt propositionen skall stödet till förvärv och drift av jordbruksfastighet få en helt annan inriktning än tidigare. Detta stöd skall enligt departementschefens uttalande inriktas på »sådana jordbruksföretag som enligt nutida begrepp har eller inom nära förestående tid kan väntas uppnå full bärkraft».

Som villkor för garanti för jordförvärvslån stadgas i propositionen, »att brukningsenheten antingen redan har sådan storlek och ägoanordning att det bedöms sannolikt att den på lång sikt kan bestå såsom självständig enhet och kan bereda brukaren samma arbetsinkomst, som erbjuds inom jämförbara näringsgrenar, eller efter nära förestående yttre rationalisering eller produktionsomläggning förutsätts komma att uppnå sådan bärkraft». I första hand skall enligt departementschefen »stödgivningen inriktas på lån för förvärv av tvåfamiljsjordbruk». Förvärv av större brukningsenheter skulle stödjas »endast om synnerliga skäl föranleder det».

Förvärv av stödjordbruk skall enligt propositionen i fortsättningen stödjas »endast om särskilda skäl talar härför». Lånegaranti skulle härvid i regel kunna förekomma endast »då brukaren har sådan annan huvudsaklig sysselsättning, exempelvis skogsarbete, att han under viss säsong är beroende av stödjordbruk».

De ovan refererade bestämmelserna skulle vara normerande även för garantier för driftlån, eftersom förutsättningen för de sistnämnda är att brukningsenhetens beskaffenhet och brukarnas kvalifikationer fyller de krav som uppställts för jordförvärvslån.

En sådan utforunning av stödet till förvärv och drift av jordbruksfastigheter kan enligt vår mening inte godtagas. Med den ändamålsinriktning, som propositionen har, skulle den stora huvudparten av de nuvarande brukningsenheterna lämnas utanför rationaliseringsstödet. De delar av landet, där småbruket även för den överskådliga framtiden måste bli den dominerande jordbruksformen, skulle strängt taget lämnas helt utanför stödet. Det är enligt vår mening anmärkningsvärt att en sådan omläggning av rationaliseringsstödet föreslagits utan att frågan ens varit föremål för en parlamentarisk utredning.

Naturligtvis måste rationaliseringsverksamheten i första hand inriktas på att få till stånd bärkraftiga jordbruk. Vad som skall avses härmed är dock ett relativt begrepp, beroende inte endast på arealstorlek, produktionsinriktning och olika betingelser i klimat och jordmån utan även på den jordbrukspolitik som statsmakterna vill föra. Det bör vara självklart att strukturrationaliseringen måste främjas så långt möjligt efter de olika förutsättningar som finns i olika delar av landet.

Departementschefens uttalande om att stödgivningen i första hand bör inriktas på tvåfamiljsjordbruken kan enligt vår mening inte godtagas. På denna punkt har departementschefen frångått lantbruksstyrelsens förslag. Enligt styrelsen bör verksamheten i fortsättningen i första hand inriktas »på brukningsenheter, som antingen i befintligt skick eller efter förestående rationalisering kan skötas av en eller två män utan anlitan­de av arbetskraft utanför deras familjer och tillika kan bereda samma arbetsinkomst, som erbjuds inom jämförbara näringsgrenar». Enligt vår mening finns det i varje fall inte för närvarande eller för den överskådliga framtiden skäl att giva tvåfamiljsjordbruket förtur framför enfamiljsjordbruket. Rationaliseringsstödet bör sålunda i första hand inriktas på bärkraftiga brukningsenheter, som kan skötas av en eller två man utan anlitan­de av arbetskraft utanför deras familjer.

För stora delar av landet skulle emellertid en sådan prioritering av fullt bärkraftiga brukningsenheter bli helt orimlig. Det finns småbruksbygder, där strukturrationaliseringen i varje fall inte inom överskådlig tid kan tänkas kunna leda fram till allmänt sett fullt bärkraftiga brukningsenheter. Då det givetvis framstår som angeläget att jordbruket även i sådana bygder får så goda förutsättningar till rationalisering som möjligt måste enligt vår mening för deras vidkommande accepteras att förvärvs- och driftstödet utgår även för brukningsenheter som inte har full bärkraft.

En liknande anpassning synes oss nödvändig i fråga om stödjordbruken. Enligt propositionen skall rationaliseringsstöd till stödjordbrukare kunna utgå endast då brukaren har sådan annan huvudsaklig sysselsättning, exempelvis skogsarbete, att han under viss säsong är beroende av stödjordbruket. Naturligtvis är stödjordbruk och t. ex. säsongbetonat skogsarbete en lämplig kombination. Men även för andra sysselsättningar än de rent säsongbeto-

nade är stödjordbruket ett lämpligt komplement. Det kan exempelvis gälla anställningar i olika industrier, framför allt småindustrier. Stödjordbruket ger i sådana fall ofta goda komplementerande inkomstmöjligheter, framför allt för hustrun i familjen. I stora delar av landet måste ett sådant stödjordbruk sägas ha en väsentlig näringspolitisk uppgift. Med lämplig driftinriktning och lämpliga organisationsreformer kan stödjordbruket drivas ekonomiskt rationellt. Enligt vår mening bör förvärvs- och driftstöd kunna lämnas även för stödjordbruk som utgör komplement till huvudsaklig sysselsättning i industri eller liknande verksamhet, särskilt i de delar av landet där en sådan sysselsättningskombination har en näringspolitisk uppgift.

Förvärv och drift av större brukningsenheter än tvåfamiljsjordbruket skall enligt propositionen stödjas endast om synnerliga skäl föranleder det. I och för sig finns det knappast anledning till en sådan begränsning av rationaliseringsstödet. Det kan ur samhällets synpunkt anses angeläget att en driftig jordbrukare som saknar tillräckligt eget kapital får erforderlig hjälp till förvärv och drift av ett större jordbruk. De knappa medelsresurser som för närvarande står till förfogande kan dock motivera en viss begränsning. Enligt vår mening bör dock »synnerliga skäl» utbytas mot mindre restriktiva »särskilda skäl».

Brukarens kvalifikationer

I propositionen framhålles att vid bedömningen av sökandens personliga kvalifikationer stor vikt skall fästas vid yrkesskickligheten. Detta måste givetvis anses självklart. Lantbruksstyrelsen har i sin promemoria framhållet att allt större vikt bör läggas vid sökandens grundläggande teoretiska yrkesutbildning. Enligt styrelsen bör kravet på viss yrkesutbildning efter viss tid fastställas i författningen. Departementschefen har inte direkt tagit ställning härtill utan endast framhållet att hänsyn bör tas ej endast till praktiskt kunnande utan även och efter hand i allt större utsträckning till genomgången teoretisk yrkesutbildning.

Det måste anses naturligt att vid bedömningen av vederbörandes yrkesskicklighet den teoretiska utbildningen bör tillmätas stor vikt. Krav på viss teoretisk utbildning bör dock enligt vår mening inte ingå i författningen. Även för framtiden måste man räkna med att många jordbrukare kommer att sakna möjligheter att genomgå yrkesskolor och i stället måste förvärva motsvarande kunskaper på annat sätt. Det skulle enligt vår mening vara orimligt om sådana jordbrukare av rent formella skäl skulle utestängas från rationaliseringsstödet. Det betydelsefulla är ju att sökanden äger erforderlig yrkeskunskap och ej på vilket sätt han förvärvat den.

Maximibeloppet för driftlån

Maximibeloppet för driftlån är för närvarande 20 000 kronor. Enligt lantbruksstyrelsens förslag skulle maximibeloppet höjas till 40 000 kronor, dock

så att garanti för driftlån på högst 50 000 kronor skall kunna beviljas i undantagsfall och då särskilda skäl föreligger. Förslaget om att 40 000 kronor i vissa fall får överskridas har inte tillstyrkts av departementschefen.

Vi delar uppfattningen att 40 000 kronor i vissa fall är en alltför snäv gräns. Jordbruket kräver numera utomordentligt stora kapitalinsatser. Vi föreslår att garanti för driftlån i enlighet med vad lantbruksstyrelsen förordat skall få uppgå till 50 000 kronor då särskilda skäl föreligger.

Amorteringstiden

För närvarande utgör längsta amorteringstiden för driftlån till enskild jordbrukare 15 år. Lantbruksstyrelsen föreslog i sin promemoria utsträckning av längsta amorteringstiden till 20 år. Detta förslag har inte godtagits av departementschefen, som dock förordat att amorteringsfrihet skall kunna medges under de två första åren av lånetiden. Nuvarande möjlighet att medge anstånd med att erlægga ränta under de två första åren skulle även bibehållas.

Enligt vår mening bör längsta amorteringstiden för driftlånen utsträckas till 20 år med bibehållande av vad i propositionen föreslagits beträffande möjligheter till anstånd med amortering och räntebetaling för de två första åren.

Förvärvs- och driftstöd till skogsbruk

I stora delar av landet har skogsbruket en dominerande position och kan för vissa delar väntas få det i ännu större utsträckning i framtiden. Det nuvarande rationaliseringsstödet gäller delvis även skogsmarken, nämligen i fråga om jordbruksegnehemslånen och lånen för yttre rationalisering. De nya jordförvärvslånen kommer givetvis också att delvis avse inköp av skogsmark.

Det är enligt vår mening emellertid anmärkningsvärt att frågan om skogsbruket i eller utan kombination med jordbruket över huvud taget inte berörts i propositionen. Komplettering med skogsmark är i många fall det effektivaste sättet att ge ofullständiga jordbruksfastigheter full bärkraft. Departementschefens uttalande ger närmast vid handen att komplettering med skogsmark inte längre skulle vara en målsättning för rationaliseringsverksamheten. Enligt vår mening bör det i författningsbestämmelserna uttryckligen föreskrivas att förvärvsstödet bör tagas i anspråk inte minst för att möjliggöra förvärv av skogsmark som tillskott till jordbruket.

För vissa områden kan det för framtiden i stor utsträckning anses lämpligt att mera utpräglade skogsbruksfastigheter bildas. Det kan bli fråga om fastigheter med ringa eller ingen jordbruksjord. Det kan också tänkas, att t. ex. skogsarbetare eller småbrukare organiserar sig i gemensamhetsföretag för drift av skogsbruk. Önskvärdheten av en sådan utveckling måste givetvis bedömas efter ortens förhållanden. Med den utformning som

rationaliseringsstödet fått i propositionen synes stöd inte ha avsetts för sådana driftformer, där skogsbruket sålunda är helt dominerande och jordbruksdrift förekommer endast i ringa utsträckning eller inte alls. Enligt vår mening bör förvärvs- och driftstödet kunna utgå även till sådana fastigheter och gemensamhetsföretag som ovan angivits.

B. Trädgårdsnäringens rationalisering

På grundvalen av trädgårdsutredningens förslag förordas i propositionen vissa förbättrade möjligheter till förvärvs- och driftstöd till trädgårdsnäringen. Med den ökade konkurrens som vår trädgårdsnäring möter är det givetvis angeläget att rationaliseringen inom näringen främjas så effektivt som möjligt.

Enligt förslaget i propositionen skall detta stöd anpassas till trädgårdsnäringens speciella förhållanden och till dess rationaliseringssträvanden och ej längre utgå enligt samma regler som för jordbruksnäringen. Garantivivningen för driftlån och förvärvslån på trädgårdsområdet skall därmed överflyttas från lantbruksnämnderna till lantbruksstyrelsen.

Ändamålet med stödverksamheten

Enligt propositionen skall garanti för förvärvs- och driftlån lämnas endast till företag som vid rationell drift uppenbart kan bestå på lång sikt. Detta bör givetvis vara ett självklart villkor. Garanti bör enligt propositionen ej lämnas till större företag än dem som — förutom brukaren och tillfällig arbetskraft — sysselsätter högst två helårsanställda arbetare. Om särskilda skäl, exempelvis produktionens inriktning, det föranleder skall dock stöd även kunna utgå till företag som sysselsätter högst fyra helårsanställda arbetare.

Såsom erinras i propositionen kan stöd till större trädgårdsföretag utgå enligt 1960 års kungörelse om statligt kreditstöd till hemslöjd, hantverk och småindustri.

För företag av större storlek än att två helårsanställda arbetare har sysselsättning skall alltså kreditstödet kunna utgå dels i undantagsfall från det särskilda rationaliseringsstödet för trädgårdsnäringen, dels i övrigt från hantverks- och småindustristödet. En sådan utformning med oklara skiljelinjer mellan de båda stödformerna kan befaras medföra praktiska svårigheter och konsekvensen att ett motiverat kreditstöd ofta uteblir. Skäl synes oss tala för att även kreditstödet till de större trädgårdsföretagen i sin helhet inrymmes i den verksamhet, som enligt propositionen skall förläggas till lantbruksstyrelsen, och att sådana större trädgårdsföretag generellt bör kunna erhålla kreditstöd i denna form. En sådan utformning av kreditstödet till de större trädgårdsföretagen synes oss böra skyndsamt prövas.

Enligt propositionen skall kreditstödet lämnas endast för förvärv av redan befintliga trädgårdsföretag. En sådan begränsning är emellertid enligt

vår mening inte motiverad. Konsumtionen av trädgårdsprodukter stiger i vårt land. Den inhemska produktionen av vissa produkter, främst tomater och gurkor, har inte kunnat ökas i motsvarande utsträckning. Till viss del beror detta på nedläggning av trädgårdsföretag. Det rör sig i vissa fall om enheter som inte finner någon ny brukare när ägaren måste upphöra med driften. Men framför allt gäller det sådana trädgårdsföretag som exploateras för bostadsbebyggelsen i växande tätorter. En viss nyetablering av trädgårdsföretag framstår därför som önskvärd. Enligt vår mening bör garanti för förvärvs- och driftlån kunna lämnas även för nyetablerade trädgårdsföretag.

Lånesökandens kvalifikationer

Liksom i fråga om motsvarande stöd på jordbrukets område skall enligt propositionen en bedömning ske av lånesökandens kvalifikationer att sköta trädgårdsföretaget. Stor vikt måste härvid givetvis läggas vid sökandens yrkesskicklighet. Hänsyn bör enligt propositionen tas inte endast till yrkespraktik utan även och efter hand i allt större utsträckning till yrkesutbildning vid trädgårdsskolor och kurser. Detta bör anses helt naturligt. I överensstämmelse med vad vi ovan anfört för jordbruksstödet vidkommande bör dock inte i författningen fastställas krav på genomgång av viss teoretisk trädgårdsutbildning.

Maximibelopp och amorteringsbestämmelser för driftlånen

Maximibeloppet för driftlånet skall enligt propositionen utgöra 40 000 kronor. Enligt vår mening bör gälla samma bestämmelser som vi ovan förordat beträffande driftlånet i jordbruket. Garanti för driftlån på högst 50 000 kronor bör sålunda kunna beviljas då särskilda skäl föreligger.

Längsta amorteringstiden för driftlånet skall enligt propositionen vara 15 år. I överensstämmelse med vad vi förordat för jordbrukets vidkommande föreslår vi att längsta amorteringstiden fastställas till 20 år med möjlighet till anstånd med amortering och räntebetalning under de två första åren.

Lånegaranti för trädgårdscentraler

Enligt gällande bestämmelser kan statliga lånegarantier lämnas för uppförande av auktionshallar. I stora områden saknas det emellertid underlag för auktionshallar. I sådana fall är trädgårdscentraler den enda framkomliga möjligheten att få till stånd en rationell uppsamling och marknadsföring av trädgårdsprodukterna.

Vid 1961 års riksdag framhöll jordbruksutskottet i anledning av motioner (utlåtande nr 10) angelägenheten av att frågan om kreditstöd åt s. k. trädgårdscentraler snarast möjligt prövades inom trädgårdsutredningen. Uttalet godtogs av riksdagen. Det är enligt vår mening angeläget att denna prövning snarast verkställs och att det förslag som därav kan föranledas föreläggas riksdagen.

C. Garantiramarna

Förslagen i propositionen till ökade medelsresurser för rationaliseringsstödet till jordbruket är i stort sett i överensstämmelse med den överenskommelse som träffats mellan regeringen och representanter för RLF och Sveriges lantbruksförbund. Det torde kunna anses svara mot det behov som nu kan bedömas föreligga för jordbrukets vidkommande. Enligt vår mening måste det understrykas att rationaliseringsverksamheten inom jordbruket inte bör få begränsas av brist på medel. Vi förutsätter sålunda att därest ytterligare medelsbehov skulle framträda under nästkommande budgetår erforderliga resurser ställas till förfogande genom tilläggsförslag.

Enligt trädgårdsutredningens förslag borde lånegarantiramen för trädgårdsnäringens rationalisering vidgas från tre till sex miljoner kronor, vilket tillstyrkts av de remissinstanser som yttrat sig i frågan. I propositionen föreslås att garantiramen för nästa budgetår skall utgöra sex miljoner kronor. Häri skall emellertid inrymmas även lånen för uppförande av auktionshallar, vilket ändamål tidigare belastat garantiramen för lån till uppförande av lagerhus m. m. för jordbruksändamål med ett belopp av två miljoner kronor per år. Ökningen av ramen för kreditstödet till trädgårdsnäringen stannar sålunda vid en miljon kronor. De föreslagna ändringarna i fråga om förvärvs- och driftlånen till trädgårdsföretagen måste givetvis beräknas medföra ökat behov av garantiutrymme. För nästkommande budgetår torde dock departementschefens förslag kunna godtas. Vi förutsätter att Kungl. Maj:t i nästa års statsverksproposition lägger fram förslag till ökat garantiutrymme i överensstämmelse med vad trädgårdsutredningen och remissinstanserna åsyftat.

I ett avseende bör dock enligt vår mening redan nu större garantiutrymme fastställas än vad Kungl. Maj:t föreslagit, nämligen i fråga om lån till uppförande av lagerhus m. m. för jordbruksändamål. I propositionen har nämnda ram upptagits till fyra miljoner kronor, vilket belopp gällt under en följd av år. Lantbruksstyrelsen har i sina petita för nästkommande budgetår begärt en ökning av garantiramen till tio miljoner kronor. Motiveringen härför är att kreditgarantibehovet, enligt en undersökning som företagits av Svenska lantmännens riksförbund, nästkommande budgetår kan beräknas till cirka elva miljoner kronor. Vi finner det angeläget att garantiramen för lån till uppförande av lagerhus m. m. för jordbruksändamål fastställas till tio miljoner kronor i överensstämmelse med lantbruksstyrelsens förslag.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 125 måtte

A. I. besluta

- a) att det statliga kreditstödet till förvärv, drift och rationaliseringsåtgärder i fråga om jordbruksföretag i

första hand må inriktas på skapande av bärkraftiga brukningsenheter, som kan skötas av en eller två man utan anlitan­de av arbetskraft utanför deras familjer; dock så att ifrå­gavarande stöd även må kunna utgå till

1) jordbruk som inte representerar full bärkraft, särskilt i bygder, där småbruket all­ttjämt måste vara den dominerande jordbruksformen;

2) stödjordbruk utöver vad i propositionen förordats jämväl till komplettering av an­ställning i industri eller liknande verksamhet, särskilt i fall då sådan kombination är av näringspolitisk betydelse för bygden;

3) jordbruk som är större än ovannämnda tvåmansjordbruk, när särskilda skäl föranleder det;

b) att maximibeloppet för driftlån till jordbruksföretag må utgöra 40 000 kronor, dock så att garanti för sådant lån må kunna beviljas för högst 50 000 kronor, då särskilda skäl föreligger;

c) att lägsta amorteringstiden för driftlån till jordbruksföretag må utgöra 20 år;

d) att förvärvs- och driftstöd må kunna utgå jämväl till fastigheter, som i huvudsak eller helt består av skogsbruk, samt till gemensamhetsföretag för skogsbruk i enlighet med vad som i motionen har anförts;

II. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att författningsbestämmelserna rörande det statliga stödet till förvärv, drift och rationaliseringsåtgärder i fråga om jordbruksföretag må utformas i enlighet med vad som ovan yrkats;

B. I. besluta

a) att statligt stöd till förvärv och drift av trädgårdsföretag må kunna utgå jämväl till nyetablerade trädgårdsföretag i enlighet med vad i motionen har anförts;

b) att maximibeloppet för driftlån till trädgårdsföretag må utgöra 40 000 kronor; dock så att garanti för sådant lån må kunna beviljas för högst 50 000 kronor, då särskilda skäl föreligger;

c) att längsta amorteringstiden för driftlån till trädgårdsföretag må utgöra 20 år;

II. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla

a) att författningsbestämmelserna rörande det statliga stödet till förvärv och drift av trädgårdsföretag

- må utformas i enlighet med vad ovan yrkats;
- b) om skyndsam prövning av formerna för rationaliseringsstöd till trädgårdsföretag, som sysselsätter fler än två helårsanställda arbetare, i enlighet med vad som anförts i motionen;
- c) om att prövningen av frågan om kreditstöd åt s. k. trädgårdscentraler måtte verkställas skyndsamt;
- C. medge att under budgetåret 1963/64 statlig kreditgaranti må beviljas för lån avseende uppförande av lagerhus m. m. för jordbruksändamål intill ett belopp av 10 000 000 kronor; samt
- D. beakta även vad i övrigt har anförts i motionen.

Stockholm den 23 april 1963

Gunnar Hedlund

Lars Eliasson
i Sundborn

Nils G. Hansson

S. G. W. Wahlund

Sven Vigelsbo

Per Svensson
i Stenkyrka

Gunnar Larsson
i Luttra

Gustaf Svensson
i Vä

Harald Larsson
i Hedenäset